



Flores

L. i. g.
Kolas

M. Lebnik

Trst., malega b. ra

M. Ševilka.

Pomladi.

I.

Črna je prispela
s cvetjem, spel v strelco,
in mlavo mi, sice
spel je prišlo.

En v naravno lepoto
nega meno, sili,
hja pozije, povi,
povi bahnohili.

Če gorde hladni sonci
lahko diha, duša
in sica boledi
porabiti, shuša.

II.

Čar poslušam vesto
sladke govorice,
hi mi govorijo
slahne jih, cvetice.

Upaj, da si tvoja
grenka je, usoda,
da neside - neče
polna bo, ploda.

A, sice le upra
in rili si, neče
in prenasa voljno -
rane le, shelite,

Tekomil.

Zadnji pondorek....

Fedor Andrejevič.

Prava zvezdice so razsvetlele noč nebu, lahko, miren veter je ravil, sem pol
progorja....

Gospodična Ana je vstala od pihov, kjer je bila stonela že dohraj časa.
Zopetka je veternice, potem pa priprava luč. Šela je k miri, vrata in predala
pisma svojega zaročenca ter jih pričela čitati.....

"Glej, glej! V mojem stvaru tiči res pol filozofa. Kako mi razhlada
to stvar, kako globoko misli! Spraj sem smatrala vse to za budalosti,
neumnosti - da, sleparijo! Kar mi je por pisal to le pismo, sem res
povsem drugačih misli..."

Opolovila je pismo ter utra zamisljeno pred se....

"Oh, kako me veseli, da vendar pride jutri! Pisal mi je, da je neka-
ko slab in da se bo malo popočiti. Praga, svoj ljudi razlubi - kar je
na Dunajju menda ni, se imel mirenega dne. Učiti mora sebe, učiti
mora druge..... No, jutri pride, in bogme, ne pustim ga slepa tako
kmalo naraj na Dunaj. Vlak je tu ob poldesetih, pojdem jaz...."

V tem hipu se je odprlo okno, in veternica je z velikim hrupom
lopuhtala ob njo.

"Kaj? Kaj, kaj je vendar to? Saj se spominjam dobro, da sem
budno zopetka veternice! Spetovo sem jih le pripravil, zdaj pa se je dvi-
gnil močnejši veter...."

Ta vstala je ter stopila k oknu, da ga zapre. Plesta mescinina ji
je poigrala na lasch.

Zopetka je okno.....

Še pa je stopila zopet k miri, leglo ji je nekaj čudnega, nekaj ba-
jinskega, nekaj težkega na srcu...

Še zdajci se ji je zvedelo, da je karun nje sè nekdo drugo v sobi,
vedlo se ji je, da jo nekdo opazuje, čutila je, kako gleda drugo ču-
nik, oglednik sè, na njo.....

Delo se je navohlu - v sobi ni bilo nihogar.....

Priskrtila je čitati, pa ni mogla.....

Četno se ji je vedlo, da jo nekdo gleda, da, polagoma ji me-
nila, da vidi cel obraz, obraz njej mil - obraz Ivanov....

Okna se je zopet, in bila je še vedno sama kakor prej v sobi.

Ona je bilo liho, le velika stenska jura je ednahomernovo gonila svoj
tik - tak. Karalca sta karala prvom pa deset minut.....

On ropet je videla pred seboj oni obraz, one temne, črne oči. On ču,
bila je kako se je bliža ta obraz in kako je dikne na ustnice lahen
poljub.....

Tedaj pa jo je spreletela neka tajna, mrala groza....

Ustala je od mize, hoti odhiteti iz sobe, ni ji bilo tu več prestati....

Tedaj jedva se je strignila, tedaj je udarila nekaj z grozno močjo
po mizi.....

Ob enem pa se ji je zdelo, da vidi ropet njegov obraz, bled in upal,
in dvoje udrlih, črnih, ogljenih oči.....

"Ivan! Ivan!" je kričnila ter se sgrudila nezavestno na tla....

Tedaj pa se je ropet odprlo okna, vetrnica je z groznim hrastjem
loputnila ob vid, v sobo pa je povijala bledega mesarjina.....

A tam na obzorju se je utrnila nebla mravnica.....



Druge jutro pa je došel s Dunaja telegram, da je Ivan umrl
pejnjši vein ob osmih deset minut.....

Shakespearov "Hamlet."

Izovin.

Dasi je živl Shakespear 16. stoletju, vendar njegova dela so
naše dobo niso zastarala. To nam dokazuje ne samo dejstvo, da se sedaj
radi čitajo njegove drame in jih predvajajo na odrih, ampak to vidi
to, da jih ravnj psihologi, estetik in jezikoslovci pregledujejo in pre-
iskujejo od vsch strani.

Shakespearova dela nam podajajo namreč popolno sliko
človeka in so tudi za največji čas simbolističnega pomena.

Glavni junak, katerega je naučal angleški dramatik in
nam ga predčil, je Hamlet. Tudi naj hočem sceniti to dramo, a
ne zahtevam da bi, so vsi strinjali z mojimi besedami, ker je silno le-
savno karakterizirati Hamleta in vsak ima svoj okus.

Brat Hamletov bogga oče, ali Hamletov stric se je znal prikriti kralju. Hamletu ni materini, in jo je vabil tako na svojstven, da jo srečala tako svojemu pravemu moču svetlo in jo obljubila njemu. In ovis, da premagala in le se kralja, in le se kralja, kateri ni niti stulil kaj se zvezi, je bilo treba odpraviti.

Tako je povabil kraljev brat nekega dne ugoden kromulch, ko je oni spal na vrhu, ter mu ulil strupca v uho. Zastupljenemu kralju, skaterom se mislili vsi, da je umel naravnim potem, se napravili sijajen pogreb, da tako odpravijo vrste umnošt, nje.

A duh mrtvega kralja, ki ni našel miru na onem svetu, se je prikazal Hamletu, razjasnil mu umor in in hodo ga je povročil. Zavelil ga je, naj ga maščuje, naj ne dovolji, da se ropari hvivšeni na kraljevem prestolu.

Kraljici, razodene svojima tovarilma Horacijju in Marcelliju da se hoče delati, od slej neumnega, merda, da mu bo vedenje zna, robiti kedaj, da izvri svoj tajni načrt. Tovarilca mu obljubita, da ne vinteta nikomur besedice o tem.

Pri prvi poharu Hamlet svoje navidevno obznanoloti s tem, da u stela habor bi bil zaljubljen v Ofelijo, hém pravega koma mika Polonijca. Polonij razodene to stvar kralju, in ter koda stuljati kraljici. Tako ga prestli pamegu v Ofelijo. A kraljici, moči vidati z nekakaj ljubezni več, ampak pošilja Ofelijo v samostan.

Tukaj ni prav navidno, vohaj se Hamlet bati gubuni, a celo oči viden je njegov smoter, ko se posluši igralcev v stuzgo. svojih načrtov. Ti igrajo v navočnosti slaga dvoce, kako se vabi neka kraljica, svojiga moča stem, da mu veli sliti strupca v uho, da umre, in kako se nato poroči z nekim drugim. Na Hamletovoga strica napravri to igro a tak uli, da pidiče z vsem spremetvom in stori ziki kraljica go. vili zvečer s Hamletom.

Hamlet, vohrije materi njino hvivšico, da se je udobla motilcu, ter jo svari, naj se ogiblje zapeljivca. Pri tej priliki rabode kraljici nendi Polonija ki posluša vsa kapeta.

Radi tega umora in jo ne varnosti pošlje stric Hamleta na An. g leiko, da ga tam umorijo. A na lodi vame Hamlet poslanema skrivaj pismi, v katerih je stalo povelje, naj se umori Hamlet, in jih predrugavi v tem smisle, naj umorijo oba dva poslanca takoaj,

ko se prihajata na Strongletkem.

Ofelija zori radi očetove smrti in v svoji blažnosti pada z obročji, kjer je vila vence in svetle, v polok ter udane. Ško izve Polonijev sin Laertes, ki se je učil v Parizu, o smrti svojega očeta in svoje sestre, prihiti takoj in oddaljenega mesta domov, da se močnejše nad kraljem, kateri je po njegovem mnenju povzročil dvojno smrt.

A kralj, Hamletov stric, mu razloži vso stvar ter se pogovori z njim, na kak način da hočeta pogubiti kraljeviča, kateri je kriv smrti Polonijev in Ofelijev. Laert ga hoče povati na dvojni boj, a se hoče bojevati z zastupljenem prozjem. Ako ga tako ne zastupi, pa mu ponudi čisto zastupljenega vinda, ko bo za, ko spehan.

Na dan dvoboja se zbere ves dvor, da občuduje spretnost bojevnikov. Hamlet radene pikrat Laerta, a ta ga xani enkrat z zastupljenem prozjem. Kraljeviča nije nevede iz zastupljene čiste in umije. Ško izve Hamlet, kedo je zastupil vinda, zabi kralja, da umije. Tako umije tudi Laert zastupljen od prozja.

Pravo ko izdahne Hamlet svojo dušo, pride Fortinbras, kralj viš norveški, ter napravi Hamletu sijajen pogreb.

II.

Povest te drame je zelo obširna in se ne godi v enem dnevu, kakor vidimo to pri Šanglovem, "Linu". Kar se tiče koncentracije, se vidi vse dejanje okolu Hamleta, ki je tako glavni junak v igri.

Glavni junak kakšne drame mora kaj zgrešiti, a ne v moralnem smislu. Za ta svoj čin mora pa trpeti in ako je njegova krivda velika, mora tudi umreti, ako to zahteva pravica. In je takorekohi ošok usode, on ne more nič zato, da je zgrešil, in tudi piti ne more usodi.

Kar se tiče Hamleta, je zelo težavno, si napraviti nekake obis njegovega značaja iz njegovih dejanj. Njegova navidezna blažnost dostikrat moti sparovalca, da ne ve, jeli govori pametno jeli v blažnosti.

Hamlet je zvesti sin svojega očeta, čegar smat objokuje z vso si, novsko ljubernijo. A njemu se xdi čudno, kako da se more mati xaročiti s stricem, ko sta minula šele dva meseca po očetovi smrti.

Šumno ga prebota vest o početnem umoru in o materini nevestobi,
in njegovo pravosodje ga sili, da mačuje grozni čin.

Š Hamlet ni tako energičen in neustrašiv, da bi kar takej
kavnoval kričalo kričalo, ampak z besedami:

Jabešem si iz knjige svojega
spomina vse neumne misli, vse
izreke in vse slike - prešlik dnij
spomine, ki sta napisali jih
razmišljanje in mladost

je dojen sklep v ni vni duši:

Pod krinko blarnosti mora odpraviti vsako sumnjo od sebe, da
tako doseže svoj cilj.

Blarnost pa mu ne pomore direktno do smotra, ampak in,
direktno z umorom Polonija, ki je posledica njegove blarnosti. Ta
umor ga spravi v dotiko z Laertom in Hamletom, kateri je hotel
maševati očeta, mora sedanjie sam umeti, kakor rakteva utega.

V Guberni se kaže Hamlet pravega žujaka. Sprvič kar gori
v Guberni do Ofelije, tako, da ji piše v nekem pismu: Nebeški bo,
ginji moje duše, karobni Ofelije i. t. d. Š pri drugi priliki je ves
spremenjen. Ofeliji pravi, naj gre v samostan, a sam sebe se imes,
nije napuhnjena, maševalia, katilakomneša. Psimizen ga pres,
zame tako, da vstlikne: „Lopovi smo vsi, kolikor nas je; ne
zaupaj nikomur od nas!“

Kralj, Hamletov stric, je sila egoističen človek, ki teži le
za svojimi nameni, in ki ostane bedovraten, dasi povzroči svojim
ravnanjem veliko zla in pohujšanja. Njegova smrt nam ne škodi, sobi
je paj, ampak mi ona se pričelimo to kaven. Kraljica pa, kateri se
ni mogla braniti nasilstna zapeljivca, se zastrupi sama navede.

Špla drama se vrši z besedami Fortinbransa, kateri pri-
povna rubine Hamletove:

naj hol junaka stije stotniki
nesi visoko na prestolu; kajli,
da prišel bil je noraj, nižje gotovo
ne bilo. bi jednakega mu kraljeu.

Devdesetгодиšnjica pape Lava XIII.
2. Kijka 1900.

Slava Tebi slavni starče, slava!
Ljeto ponosom na Te svraica sko,
Luzerdo, koja vjek naš obasjava.
Ka moću urbunjenom visoko
Tvoja diče mira se zastava.
U svih srca prodrō si duboko.
Bog te čuvō jošte mnoga ljeta,
Ljajno suno vjeka naveg kleta!

A. Kales Lujetko.

Dogodek.

Ivan Ivanov.

Dej je carkoma bil ruzaj, debile kaptje so bile po sipak in si ho-
lele napraviti pol v sobo. Sed zgornjiga dela pa se je ruzaj pov ruzaj povredila
kaptja po sipi ruzdol ter napravila po ruzni sipi jovek. Kmalu je pri-
lelela belja in sipa je bila se vsa razorana s kakimi stugami. Od ure na
steni se je leno in onakome ruzo vulegal po liki sobi liko, do ruzi lik.....
lak..... lik..... lak.....

Ko pa je obiel veliki kavalec vs hrog, sedaj se je vstavil na ruzi,
le, in ure je ruzela ruzno tako leno bito, ure, kakor da jini po ego dui,
da mora gōski vedno ene.

Edlele je vedno. Sedaj pa se presbne nekdo na postelji, prouidigne
maler glavo, da pogleda, kakino vreme je, a takoj omakne ruzoj v
blavino in oči se ne odgne.

Ko rajni čuda! Jedva pred jedno ure je zel sprak, in kakšen, vs
oblaten, zamaran in bex pokrivala.

Jedva pa je legel, ga je ruzela glava kuzdo peči.

*

*

*

Dej je se vedno bil neprenekoma, in oni v sobi se je vsako toliko časa
cukl na plavo, da ruzaj se ma je xdele tem no, do rim je stalo solnce se ve-
soko. Tuintam se je poprjel za glavo, potom segnūl v basē ter si jih

skraj' pulit. Naenkrat pa je vzhlehnit:

Lenka — prva.....

in zgubil se je glas po sobi, hi ga je govoril le zidjaje.

Na 24. maja je bil napovedan velik koncert v restavraciji „Pri zlatem jabolku“. Mnogo se je pripravljalo; ves salon se opteli z bučjanom in električne luči v mnogovrstnih bojah so razsvetlele svoje zanke po velikiem salonu.

Tudi gospe so imele sloh'j postla, svojimi hičami, kajli vaha je hotela biti lepica. Le ves leden pred koncertom je bilo vse živahno v bage. V. Citalnica je imela že ves leden prave vaje, da se bovale celo do dvojn'jstih; zelo so se budili prvi, da se dobro svetbojo za novost.

Posebno buje so si kaj privadeli za ta koncert in, sicer abiturijent, Karol Volčan, koncipijent Franc Vraba in Anton Tomov, ki je pel, drugi bas, doim je Karol Volčan pel prvi tenor. Oče se je veselil in bil ponosen na svojega sina, kakruga da letos na Dunaj' učil medu sine.

Mo. jebam pa je odločil vs, negov; oče je obročal, Bog je obnil.

Karol je bil početov ideal in prave posten in so. luten fant!

Njegovemu mišljenju sice ne smemo sprehati ničesar, davi ga je stru gojufal mnogokrat ter potojat po mesu, ne da bi, studiral. Tako je dovil tudi, pletel gimnazij'skih ravredov, in, sicer dva s'bita, j's dva, s'bita ravreda.

V obli ravredih mu je naklonil njegov s'beral murčo pri ponavljanom in j'piku in matematiki.

Posebno hudo ga je zadelo hruka voda v istem ravredu.

Kol s'čelobor v pravem pomenu besede se je zaljubil za žive in mlave v Morica Schwegel, učenko mestnega liceja.

Ljubil je jo stvarno z mo. svojo sesto - ali petvolško ljubavijo.

In !!!

Morica Schwegel tudi ni bila tako grda, da ne bi jo kedo pogledal z enim p'črom; tudi ona je imela svoje lepote.

Se se spominjam, da, um ga kol rygov, součenev drevil redno, ko wa ila po ulici domov preko liceja.

— Mo, Morica! kako li kaj ugovja nos te tukaj?

Odgovora ničem niti čihal, kajli se sem gov, sprosnil na gospico, ki pa po mojem „dalekoseinomi“ mnenju je skoraj gotovo židovja;

sinela je namreč popolnoma orlov nos, črna obrca, črna lasi, črna obrvi in nosčnike.

Oblečena je bila v črno bluzo, ki je bila obrojena z petičim trakom, ravno tako hribo, ki ji je seglo malo pod koleno; eleganten predpasnik niki nudi vse, plitko. Ta predpasnik je imel zadej velike trakove, s kojimi si je prav moderno napravila vovel. Nogo s črnih nogavicah pa so prav ponosno privedigovale lahke gondolete.

— Oh Karle; ta pa je, ta pa je — — —

— Popolnoma po mojem okusu — — — —

Tamo pogledj, kako krasno in elegantno stopa.

Sveda njemu ni bilo nič kaj po volji to; kajti njegova Marica mu je bila čez vse.

Marica je bilo zelo simpatično dekle; to ji mora vsak priznati. Zelo bi se pa zlagal, ako bi tudi, da je bila lepa.

Obrca je imela svet bel kakor mleko, samo dva nagreška sta ji kvarila njen sicer polon, večasih z neko rdečico politi kmetški obrca.

Glavno napako je imela v nosu, ki je bil podoben pravi "kljuki", kar je naš Karle poznal prav dobro. Nosila pa je nosčnike, in maksikdo jih ne bi zapazil, da jo mu pogledal prav dobro. Traven tega pa je bila še škilasta.

A vsega tega se ni nič ustrašil naš veli Karol, ampak posadil si jo je v srce kakor kljuk, ki pobere v svojo gubezen vse kar od kraja brez izbiranja.

Kljubljjen je bil tako, da skoro ves dan ni jel ničesar, kako pa je moglo biti šele s učenjem. Sedaj je zidal svojemu idealu gradove v oblake.

Pa kaj? mati tudi ni hotela napeti svojega sina preveč z učenjem in neveser mu je potožala tudi dovolj.

"Oh! tako sem se učil, da mi je glava bolela" dejal je mnogokrat doma na pavitnicah svoji mami ter udvihal po tem ali onem profesorja, da se je kar kadelo.

Mati pa ga je vsakokrat potolačila ter mu rekla: "Kljuje, si se ne učiti preveč, da ne zbolis, moj ljubi sin!"

Karol pa tudi ni imel velike sile, dokler je širil še oči!

V šestem razredu je pri premestnem izpitu iz matematike prepel, ter dobil ponavljavni izpit; sovaj tudi — — —

je imel ljubi sin dobre matere nalogo in posla, da se ne bi dolgočasil.

„Vedda, da ji ni bilo nič kaj ljubo!“

„Ljubezen je velika stvar“ mi je dejal nekdanj nek teolog. Tolo resnico mi je povedal.

Ludo pa vendar ni, če je dobil ponavljeno izpit; saj je bil vedno na ulici ter pohajal cele ure za gospicami in ča-kal, kedaj pade kateri kaj natla, ali knjižica ali ruta, da jo pobere ter povrne.

Kaj ne, takih ljudi je kaj malo dandanes, ki bi dali najdeno stvar nazaj.

Kaš Karol je bil tako pošten, pa vse radi drugih vankov. Bil je namreč nekoliko neokreten in skoraj razobčen, kakor so ga zvali tudi njegovi součenci, ki so ga imeli za „Hassenau-ja.“

Ako je hotel govoriti s kom, moral je poklicati vso stisko in omiko na pomoč, pa vse rastonj; vedno je imel smolo.

Saj toliko mi je sam povedal. — Nevež ni vedel, da sem ga hotel ovekovečiti, in če sem mu kakšno slabo ali dobro lastnost pridjal sam, vem, da mi ne bo štel tega v nobeden v elo.

Volčan je imel vedno tudi kaj v žepu, zato so se mu skoraj vsi tudi dobivali a dasi je bil kaj radodaren dijaškem, krokarškem kljubu, ki je po cele noči popival, če je imel denarje, ter po dnevi šel spat. Isto v šolo, so ga vendar še vedno imeli za norca saj indirektno, če ne že direktno.

Tčasih jim je pa „dal res glasek preveč korajže, in da ne volje so mu kar naravnost zabavljali o njegovem idealu.

Ša sedaj pustimo to krokarško družbo, če bo potrebno, hočem še zopet kaj omeniti; kajti druge koristi ni imela, kaj kor da so udje tega kljuba imeli toliko dvojek in trojok v konferenci, da je kar moglo.

Litatelj pa se bo gotovo še spominjal, kako je paril Volčan po ulici, da ni izgubil kdo kake stvari, kako jo je potem hitro izročil dostižni osebi.

Vekega dne je šla Marica s svojo prijateljico na izprehod. Študent Volčan je takaj opazil gospici v dravnoredu, ter hajdi za njima; nepoznani gospod je spremljal nepoznano gospo, oddaljen kakih deset korakov.

Ko so dospeli pred postajo južne železnice, pade Marici obet in muha, ne da je ona kaj razparila. Vesel priškoči Karol, ga pobere ter izroči gospici, ki se mu je prav prijarno zahvalila ter potem povprašala celo po njegovem imenu, ko sta že nekoliko govorila.

Moško ji pove svoje ime: Karol Volčan, šestosolca na c. k. gimnaziju. Po malem poklonu mu pove tudi ona svoje ime, govori še nekoliko časa z njim, potem pa se mu prikloni prav uljudno in šide.

Karol pa je bil kaj v razčirgi: ni vedel, kaj naj odgovori, in njegovi kosa se je že raztegal narobe s strani. Poklonil se je tudi on nekoliko, a kaj! ko je imel zopet smolo, klobuk mu odnese iz roke v blato.

K sreči ni tega razparil nikdo, hitro je pobral klobuk ter se povenil domov; kajti danes ni lovil ravtonj.

Več drugačen je bil sedaj Volčan; misliti je le na to, kako bi mogel zopet govoriti z njo. Karadnje je pa ven dar imel še toliko poguma, da je v najdražji parfumasti papir ter ji pisal pismo. In glej! kmalu je dobil odgovor.

Sedaj je jela počivati matematika.

Kaj rad je hodil sedaj mimo liceja v šolo, dasi je moral napraviti trikratni pot; starih pa je moral čakati do petih, da je videl zopet ono, po kateri mu je hrepenelo srce.

Ko ona pa ni nič kaj marala zanj, še pogledala ga ni.

Pa to ni trajalo dolgo časa; kajti kmalu so ga zasledili njegovi součenci, in jalo je bilo brez bronca in kraja.

A vse to je prenašal naš Karle prav potrpečljivo, kakor tudi takozvane - fajfe -; bil je pravi stoiker, še rimski cesar Mark Aurelij ni bil takšen.

(Šide se.)

Na bratu in grobu.

Veter pihlja skozi vejeje,
zverda na nebu gore,
vitke zelene ciprese
liho skrivnostno šumé.

V vetra lahkotno pihljanje
stivajo tajni šepet;
jedva mi vskliko življenja,
že mi zvenelo je spet...
Frodoz.

Listek.

10. seja na 4. provincia. L. Pariz. "Nam je prišel iz-lovanje
„Klabroslava Kolariča, slov. skladateljja." Kol uvod bi se lah,
ko povedalo, da je le malo slov. skladateljev, a te sta dot,
likrat navdihuje narodna slovoja. Vaj jeziko se ravna izab
se prevé po nemškem. Na pover: je dal posebne pre, ali, sled
katere je bila smet." Kaj ste hoteli reči s konjarnicmo, si ne
morem raztolmačiti. Le krepko naprej in ne nazaj.

12. redna seja na 4. sušca, L. Ludovik Vodopivec razpravlja
„o Vinu". Razpravljanje je bilo živahno in dostikrat humoris,
tino, tako da se lahko uvidi, da govornik sam, ravna
po svojih besedah, a ne v slabem pomenu. Namreko „je
šlo vse drugo", se hoteli gotovo reči „je šlo vse drugače".
Izoumno ste se izkazali, ko gre nekaj v usta. Spodobilo
bi se bilo, da bi nam bili pokazali to vinsko kaplico,
da bi znali, kakšna je in da bi se vi spuali k njo svojo
kako gulo. Vaujte se, da se ne ranjate več na svoje br,
sede in se ne privadite nasoma prevé na ta Dionikov dan.
Polški.

Listnica: Radsljovost: Družno svetlo, Vpisu permaire nis mo moralni sprjčiti v list, kor posom
preistjenega naučava se naučaja v nji tudi nekaj slovniskih pogreškov kakor n. pr.
„naj naučimo." in beseda „slut" ki nimaa v naši „slahteri" nihkakega pomena. Tasa
saj smo je sedali v listnici, da v vsak prepriča, kako sodimo mi.

Minljiva je človeka truplo, Vsiho nad lepoto mala Naj toaj svet vabla svetla
Vzemljem prachu se voli; Kraljije dusa nitni čuh; Naučimo stalno si vedno;
St' unišeno je blagovestje, Zemljovna loim v višave naja Blagost napoji naj nraan svet
Kobara v... en goji. Poudigne dusa slahteri, slut. Čednost svetlja se no nraan.